

Digno Garcia een Paraguayaanse harpspeler in Geraardsbergen

deel 2 en slot

Jacques DE RO

De Paraguayaanse harpvirtuoos Digno Garcia leert tijdens zijn Europese tournee met het 'Trio Los Paraguayos' in 1954 Vera Engelen uit Geraardsbergen kennen. De volgende jaren treedt hij met diverse muziekformaties overal ter wereld op, maar zijn liefde voor de Geraardsbergse brengt hem steeds opnieuw naar onze contreien. In januari 1962 treedt hij met haar in het huwelijksbootje, terwijl hij zijn nieuwe begeleidingsgroep 'Digno Garcia y sus Carios' naar een commercieel hoogtepunt voert. Nog datzelfde jaar breidt de familie uit...

Een eerste zoon

Vera Engelen moet inmiddels het restaurant in de Belle-Vue verder runnen en krijgt van haar echtgenoot de volmacht om alle arrangementen voor het trio te maken. Hierbij legt zij de contacten met de impresario, die de contracten levert voor optredens en tournees. Het financiële aspect is hier van groot belang en Engelen zal zich ontpoppen tot een gedreven zakenvrouw die de belangen van de muzikanten behartigt. Maar in 1962 wordt de combinatie van een eethuis uitbaten en het management van de muziekgroep voor haar te zwaar, temeer daar zij ook zwanger is van een zoontje. Zij beslist met het restaurant te stoppen en zich volledig toe te leggen op het management van het trio en haar rol als toekomstige moeder.

Op 24 oktober van datzelfde jaar wordt in de Heilig-Hartkliniek te Geraardsbergen **Diego Garcia** geboren. Op de materniteit klinkt gitaarspel en verheffen zich de stemmen van Daniël Cardozo en Felix Rolon die aan de gebeurtenis een feestelijk tintje geven. Uit erkentelijkheid geeft Digno het kind hun voornamen als derde en vierde naam. Dorita Cosia, de echtgenote van de ambassadeur van Paraguay

Digno Garcia y sus Carios tijdens een opname voor de Spaanse televisie in Madrid op 2 juli 1962.

in België, wordt meter van de boreling.

Wellicht heeft Digno gehoopt dat het een dochttertje zou worden, wanneer hij in dat jaar aan een melodie werkt die hij tijdens zijn laatste bezoek in Paraguay heeft opgepikt en die als titel de meisjesnaam **Sabeline** draagt. Het wordt de naam van een nieuwe 45-toerenplaatje dat op 31 januari 1963 op het Martini-terras van de 29ste verdieping van het Internationaal Rogiercentrum te Brussel boven

de doopvont wordt gehouden. In dit nummer bezingt hij met een warme, toch ietwat weemoedige stem de liefde voor zijn kind. Met de presentatie van de plaat, die in 20 landen wordt uitgebracht, wordt een receptie aangeboden in aanwezigheid van ondermeer dr. Pagano, consul-generaal van Paraguay in België, zijn echtgenote, Jan Theys, public relations en Jean Kluger, producer van de platenfirma Palette, waarmee 'Digno Garcia y su Trio Los Paraguayos' in 1958 een contract

Digno Garcia, Daniël Cardozo en Felix Rolon verwelkomen de kersverse moeder met haar pasgeboren zoontje op Paraguayaanse muziek in de materniteit van de Heilig-Hartkliniek te Geraardsbergen (oktober 1962).

heeft afgesloten (¹).

Het jonge gezin verlaat omstreeks die tijd de *Belle-View* om een appartement in hartje Brussel te betrekken. Op het eerste gezicht is het voor Digno en zijn muzikanten een winstpunt in tijd en bereikbaarheid wegens de nabijheid van de grote opnamestudio's en de luchthaven van Zaventem. Maar na enkele maanden verblijf in de drukke hoofdstad mist Garcia de rustige en groene omgeving van de Oudenbergstad. Brussel kan hem niet inspireren om nieuwe muziekstukken te componeren. Nog in datzelfde jaar 1963 keert Vera Engelen met haar man en haar zoontje terug naar haar geboortestad om een nieuw opgericht maar bescheiden appartement te betrekken in de Adamstraat 18, niet ver van feestzaal *Plaza*, waar de ouders van Vera wonen.

De optredens in het buitenland volgen elkaar op. In de zomer van 1963 is er een tournee in het Nabije Oosten en vervolgens doorheen Spanje, waar de groep razend populair wordt. In oktober vinden

we het Paraguayaanse trio terug in Gijón en later in Murcia. Vandaar gaat het naar Londen, waar ze een privé optreden geven voor prinses Margareta (1930-2002) en haar echtgenoot Lord Snowdon (°1930). De platenverkoop sinds de oprichting van 'Digno Garcia y sus Carios' stijgt naar een recordhoogte van 4.800.000 exemplaren.

In het voorjaar van 1964 stapt Felix Rolon in het huwelijksbootje. Hij trouwt met Vera De Roeve, naaister uit Overboelare. De kranten blokletteren meteen: 'Paraguay "bemiddelt" in geschil tussen Geraardsbergen... en Overboelare'. Deze echtverbintenis zou even de gemoederen sussen tussen de inwoners van de Denderstad en de naaste dorpsbewoners. In een tijd waar de lokale politici de mond vol hebben van het opsorpen van de randgemeenten in een grotere bestuurlijke eenheid, de zogeheten 'fusie', houdt Overboelare het been stijf. Met de slogan *Handen af van Overboelare!* op vensteraffiches, uiten de dorpingen hun verzet. Op het grondgebied van deze gemeente staat het Zweedse lucifersbedrijf

Union Allumettière, op dat ogenblik één van de drie belangrijkste vestigingen in zijn soort in Europa. Met de fusie, die uiteindelijk in 1970 toch zal doorgaan, zou het autonome Overboelare zijn inkomsten uit de belasting van de U.A. verliezen.

Later in dat jaar toert Digno Garcia y sus Carios opnieuw in Spanje. In Madrid treedt het trio op tijdens een gala-avond in de concertzaal *Florida Park*. Na wat rust in België vertrekken ze begin april naar New York waar zij verscheidene weken zullen optreden. In augustus vertoeft het drietal op Mallorca, waar zij op het programma van de exclusieve *Tito's Night Club* prijken, naast beroemdheden als Shirley Bassey en Sacha Distel. Ze zijn ook welgekomen gasten tijdens de zomermaanden aan de Franse Côte d'Azur. Gehuld in een wit maatpak met een kleurige poncho over de rechterschouder treden ze op voor een exclusief publiek van

De familie Garcia-Engelen verblijft in dit appartementsgebouw in de Adamstraat 18 van 1963 tot 1969.

(¹) Digno Garcia en "zijn" *Sabeline* (krantenartikel); Digno Garcia en "*Sabeline*" (tijdschriftartikel).

Franse hoogwaardigheidsbekleders bij de opening van *Le Grand Casino de Canet-Plage* nabij Cannes. Daarna worden ze gevraagd om op 19 september op te treden tijdens een gala in het Casino Municipal de Nice voor de verkiezing van 'Mannequin de la Côte d'Azur 1964'. Na elke reis naar wereldsteden en mondaine badplaatsen vindt Digno Garcia de rust terug bij zijn vrouw en kind in Geraardsbergen. Tussen het componeren en het repeteren met Cordoza en Rolon, bouwt hij zijn eigen harpen. Hiervoor bestelt hij speciaal dennenhout uit 'het toenmalige Joegoslavië.

Meestal blijft Digno maandenlang weg van huis. Hij telefoneert regelmatig, maar belangrijke berichten stuurt hij per telegram. Zo ontvangt Vera op 13 januari 1965 een telegram uit het buitenland waarin Digno zijn liefde betuigt naar aanleiding van drie jaar huwelijk. De boodschap is kort maar duidelijk: 'Diez anos de amor tres anos de adoration, Digno'. In februari vinden we het trio opnieuw in Spanje. Ze verzorgen er in de feestzaal *Emporium* in Barcelona vanaf 3 februari zeven gala's. Eén van de gasten die er later wordt verwacht is Laura Casale. Ook wordt er in Bilbao opgetreden in de feestzaal *Pumanieska*. Het is de tweede keer dat zij deze stad aandoen en Digno raakt er bevriend met Felipe Caballero. Van 12 tot en met 17 november vinden we de groep te Brussel in het voorprogramma van de bekende Franse zangeres Juliette Greco.

Het is ook in 1965 dat de begeleidingsgroep van Digno Garcia een eerste keer van bezetting verandert. Daniël Cardozo keert om familiale redenen terug naar Paraguay en Digno laat de jonge zanger-gitarist *Lucho Marin* (°1939) uit zijn geboorteland overvliegen. Marin is zijn zangcarrière begonnen als bariton tijdens een radio-uitzending. Hierdoor verwerft hij enige bekendheid en krijgt hij

aanbiedingen voor optredens tijdens festivals in Zuid-Amerika. Digno hoort hem tijdens een uitzending op de Argentijnse televisie en vindt hem meteen geschikt voor zijn trio. Marin gaat in op de uitnodiging van Garcia en reist naar België. Met moeite geraakt hij van de luchthaven in Zaventem met een taxi in Geraardsbergen, waar hij dagelijks vele uren met de groep moet repeteren. Zijn snor moet er aan geloven, want die past niet bij de engelachtige harpmuziek. Ook Felix Rolon verlaat het trio en wordt opgevolgd door *Dario Benitez*. Benitez zal anderhalf jaar lang het harpspel van Digno begeleiden, maar ook hij zal om familiale redenen terugkeren naar Paraguay. Zijn plaats wordt ingenomen door *Miguel Angel Gamarra* (°1936), die net als Lucho Marin afkomstig is uit Ascunción. Hij wordt vanuit België door Garcia gevraagd. Gamarra bespeelt op een briljante wijze de *requitero* (een kleine gitaar), wat hem optredens oplevert in Lima en Mexico City. Beide zanger-gitaristen zullen in de komende jaren de grote bijval van Digno's commerciële hits mee beleven.

'Guantanamera' wordt een wereldhit

En Digno Garcia boekt de volgende jaren grote successen! In januari 1966 wordt tijdens een optreden in het Hilton Hotel te Brussel onder het M.F.P.-label de langspeelplaat *Digno Garcia Live!* opgenomen. Hierin wordt voor de eerste maal de herwerkte versie van het Cubaanse traditionele volkslied *Guantanamera* ter ore gebracht. Het wordt meteen een wereldhit. Het nummer wordt uitgebracht in 22 landen en bezorgt het trio contracten voor tournees en optredens in 47 landen, zowel in Amerika, Europa als Azië en Afrika. Persoonlijke uitnodigingen voor een optreden komen van regeringsleiders zoals de sjah van Iran en president Marcos van de Filippijnen. Op 8 oktober duikt het nummer in de Nederlandse hitparade, haalt gemakkelijk de vierde plaats om pas na 11 weken weer uit de lijst te verdwijnen. Alvorens op tournee te gaan in Spanje, gaat Digno met zijn echtgenote een maand op vakantie in Paraguay.

Digno Garcia en zijn begeleidingsgroep tijdens hun succesvolle tournee in Japan (1967)

In januari 1967 vertrekt Digno Garcia y sus Carios naar Japan. Digno belooft zijn echtgenote mee te laten reizen naar het 'land van de rijzende zon', maar Vera is al hoogzwanger van hun tweede kind. Het trio boekt er enorme successen en verzorgt gedurende vijf maanden door heel het land 72 concerten. Digno wordt er overal onthaald als 'Mister Cascada'. In Hirosjima wordt het drietal op de luchthaven opgewacht door een groep jongens en meisjes, gehuld in de typische Paraguayaanse klederdracht en wuivend met de vlag van het Zuid-Amerikaanse land. Eén van hen verwelkomt de verraste muzikanten met de woorden: 'Esperamos un bombardeo de las lindas conciones paraguayas en Hiroshima'. ('Wij hopen dat we met mooie Paraguayaanse liederen worden gebombardeerd').

Vanuit Tokio gaat de tournee verder naar Hong Kong, Taipei en Bangkok. Het hoogtepunt van de reis is de Verenigde Staten, waar het drietal mag optreden in de beruchte televisie-uitzending *Ed Sullivan Show*, een graadmeter voor het succes dat de muziekgroep te beurt valt. De wereldtournee eindigt op 15 juni in het badplaatsje *Tamariu* nabij Pallafrugell aan de Spaanse Costa Brava. Het logement in een appartement boven een vissershuisje in Tamariu wordt voor Digno en zijn muzikanten jarenlang dé uitvalsbasis voor hun zomertournees langs de Spaanse kust.

Hierin zal verandering komen wanneer Digno in de lente van 1969 zijn oog laat vallen op een villa in het badstadje *Estartit* aan de Costa Brava. Hij koopt meteen het pand zodat de groep en zijn gezin een vaste stek hebben in Spanje.

Terwijl Digno met zijn muzikanten door Zuid-Oost Azië toert, bevalt Vera te Geraardsbergen op 10 februari van een tweede zoon, *Fabio Garcia*. Dr. Pagano, consul-generaal van Paraguay in België,

Terwijl Digno Garcia in Azië toert, bevalt zijn echtgenote van een tweede zoon Fabio. De vierjarige Diego Garcia op bezoek in kamer 4 van de materniteit van de Heilig-Hartkliniek te Geraardsbergen (februari 1967)

aanvaardt het peterschap. Het zal nog vier maanden duren alvorens Digno zijn jongste spruit zal zien.

Met 'La Felicidad' en 'Costa Brava' naar de top in Spanje

Hoewel Digno Garcia met *Guantanamera* internationale erkenning verwerft, is hij nergens zo bekend als in Spanje. In de volgende jaren zal Garcia zijn wereldtournees vooral in de wintermaanden organiseren, terwijl hij graag 's zomers rondtoert met zijn trio langs de talrijke toeristische badplaatsen aan de Spaanse kust. Het drietal vertrekt al op 15 juni naar het Iberische schiereiland om er de hele zomer lang en dit tot 15 september op te treden in grote hotels, nachtclubs, danstenten en zelfs voetbalstadia. In 1968 brengt hij kort na elkaar een eigen interpretatie uit van *La Felicidad* en de zelf gecomponeerde *Costa Brava*. Dit laatste nummer blijft twee jaar lang, in 1969 en 1970, de best verkochte single in Spanje. Hiervoor krijgt hij in Barcelona een trofee, wordt ereburger van de stad en ontvangt in België een gouden schijf.

Met de uitbreiding van het gezin in Geraardsbergen, wordt het kleine

appartement in de Adamstraat erg krap en de familie Garcia-Engelen besluit dan maar een perceel bouwgrond te kopen aan de rustige Molendreef in Nederboelare. Er wordt een nieuwe villa gebouwd die het echtpaar betreft in december 1969. Het interieur wordt, dankzij de keuze van de bouwmaterialen en het meubilair, volledig opgevat in een traditioneel Spaanse stijl. Zelfs bij de vele bewolkte, regenachtige of kille dagen in België, die steeds opnieuw het verlangen van Digno doen opborrelen naar zijn zonovergoten groene geboorteland, blijft de woning de warmte van het Zuiden uitstralen. In de garage wordt een werktafel met de nodige werktuigen geïnstalleerd zodat Digno tussen het componeren en het repeteren door kan werken aan een nieuwe Indiaanse harp, die hij dan graag aan vrienden schenkt (2).

Na het megasucces van het nummer *Costa Brava* in Spanje, wordt Digno Garcia in 1970 gevraagd ook een lied te schrijven voor de zuidkust. Het wordt *Costa del Sol*, waardoor zij worden gevraagd om op te treden in het toeristische Torremolinos. De jaarlijkse zomertournees zijn een constante in de muzikale loopbaan van Garcia. Tussendoor verblijft hij in zijn villa

In deze villa aan de Molendreef te Nederboelare verblijft Digno Garcia met zijn gezin tijdens de laatste jaren van zijn leven. Inmiddels heeft zijn weduwe deze woning verkocht en is uitgeweken naar Zomergem.

in het badplaatsje Estartit.

Het huwelijksgeluk dat het paar al zeven jaar mag beleven, wordt even bedreigd door het ernstig auto-ongeval in de herfst van 1969. Na een studio-opname in Brussel, keert Garcia op een late zaterdagavond met de wagen huiswaarts. Wellicht door vermoeidheid overmand, raakt hij een tram en komt hij zo tegen een hoogspanningsmast terecht. Hij wordt in allerijl met een hersenschudding, een gebroken voet en diverse kneuzingen naar het ziekenhuis van Ninove overgebracht. Hierdoor wordt zijn tweede reis naar Japan en Australië voor onbepaalde tijd uitgesteld. Hij moet zes weken platte rust nemen. Na zijn herstel kan de wereldtournee gewoon doorgaan. In april 1970 is hij terug met Vera in Paraguay. Hun bezoek krijgt uitgebreid aandacht in de nationale krant *La Tribuna*. Het is negen jaar geleden dat Digno nog zijn geboortedorp Luque heeft bezocht. Het echtpaar wordt er uitbundig onthaald met een groot feest.

Elke zomer in Spanje moet Digno Garcia niet alleen talrijke contracten

nakomen, het scheidt hem ook heel wat vreugde steeds opnieuw zijn oude vrienden te ontmoeten. Eén van hen is **Enrique Sabater**, journalist bij de Spaanse krant *La Vanguardia*. Het verhaal gaat dat tijdens een interview **Salvador Dali** (1904-1989) zodanig onder de indruk is van de kritische vragen, die Sabater hem stelt, dat de Catalaanse kunstenaar hem prompt tot zijn manager maakt. Langs Sabater om raakt Garcia in contact met Dali en het duurt niet lang of zij worden goede vrienden. Meer dan eens zijn Digno en Vera enkele dagen te gast bij Dali in zijn woonst annex atelier te Cadaquès. Uit sympathie schenkt Dali aan het echtpaar een eigen kunstwerk, de zogenaamde 'La guitarra de Dali', een prachtige gitaar in rotskristal⁽²⁾.

In januari 1971 wordt Digno Garcia naar Paraguay teruggeroepen. Zijn titel als 'buitengewoon ambassadeur' wordt er niet alleen bevestigd, maar hij ontvangt er ook de 'Gouden Medaille van Nationale Verdienste', één van de hoogste onderscheidingen in zijn land. Maar de band met zijn geboorteland en zelfs met zijn vroeger leven

Digno Garcia en zijn echtgenote zijn graag geziene gasten tijdens feestjes en recepties in het Geraardsbergse. Hier vertoeven ze in de tuin van het Oudenbergkasteel van dr. Putzeys.

in Paraguay wordt nog versterkt wanneer Alejandro, de enige en meerderjarige zoon uit zijn eerste huwelijk met Berenice Chávez, naar België overkomt met de intentie bij zijn vader te wonen. Maar in Geraardsbergen wordt hij door het nieuwe gezin niet uitbundig onthaald. Tezelfdertijd is Digno boos op hem, want hij vreest dat zijn zoon dezelfde fout gaat maken door zijn geboortegrond achter te laten voor een nieuw leven in Europa. De harpvirtuoos wordt al jaren gekweld door een intens heimwee naar Paraguay, maar zijn liefde voor vrouw en kinderen weerhoudt hem ervan terug te keren. Hij vindt troost en voldoening in de nostalgische volksmuziek die hij componeert en die nauw verbonden blijft met het land van de Guaranis. Aanvankelijk trekt Alejandro in bij

(2) L. RAMAEKERS, *Digno Garcia: een vreemdeling op deze wereld*, (krantenartikel), s.d..

(3) "Een kwarteeuw harp? Man, hoe houd je dat vol!", in *Zondag Nieuws*, s.d..

Tussen zijn wereldtournees vindt Digno Garcia rust en huiselijk geluk bij zijn jong gezin in de villa aan de Molendreef.

de Garcias in de Molendreef 10. Digno ziet in hem zijn ideale opvolger en betaalt gedurende twee jaar zijn studies aan de academie van Parijs. Occasioneel mag hij met zijn vader optreden. Later zal Alejandro om dezelfde reden als zijn vader voor België kiezen: hij huwt met Jeanne Bruyninckx uit Aarschot, die hem twee zonen schenkt: Kevin en Ken. De keuze van de namen van beide kinderen is tegen de zin van Digno. Hij wil dat zijn kleinkinderen Spaanse namen dragen, net als zijn zonen (4).

In Vlaanderen is Digno Garcia vrij populair, maar slechts sporadisch wordt hij gevraagd voor een opname door de BRT. Eén van de Vlaamse artiesten, die hij leert kennen is Will Tura, die eveneens aangesloten is bij zijn platenfirma World Music. Al op zijn zestiende speelt Tura gitaar met de Zuid-Amerikaanse toondichter. Hun samenwerking resulteert in een compositie *La Luna de Ascunción*, voor Tura de latere hit *Hemelsblauw*. Ook voor zijn hit *Arrivederci Maria*

krijgt de Vlaamse zanger de steun van Garcia (5).

In Wallonië is de harpvirtuoos minder bekend, maar toch krijgt hij van de Franstalige televisiezender RTB in 1972 een eigen folkloreprogramma *Exotissimo* toegewezen. Het hele

Een bezoek van Will Tura bij de Garcia's in Nederboelare eindigt stevast in een muzikaal samenspel.

spektakel wordt uitgewerkt naar een idee van Digno en kost bijna 1 miljoen frank. Zijn trio brengt in een kleurrijke show een overzicht van zijn uitgebreid repertoire aan Zuid-Amerikaanse liedjes, begeleid door de exotische danspasjes van het ballet *Helio Serafini*, die Garcia speciaal uit de Nieuwe Wereld heeft laten overkomen. Het hele gebeuren wordt op een zaterdagavond uitgezonden en gevolgd door heel wat Vlaamse kijkers (6).

De begeleidingsgroep van Digno verandert tijdens de jaren 1970 meermaals van samenstelling. In 1970 springen regelmatig *Julio de Rojas* en *Néstor Rojas* in en verdwijnt Miguel Angel Gamarra tijdelijk uit het trio (van 1974 tot 1976 speelt hij opnieuw met Digno). Hij wordt opgevolgd door *Ricardo Ortiz*. In 1973 wordt de Paraguayaanse zanger-gitarist *Alfonso Irala* (1931-1996) één van de 'Los Carios'. Hij weet zich goed te integreren in het nieuwe gastland. Hij huwt met de Engelse Valery Power en vestigt zich aan de Kerkborre te Schendelbeke.

(4) *De oudste zoon van Digno Garcia: zal vaders laatste wens nooit in vervulling gaan?*, in *Story*, 20 maart 1984.

(5) www.dignogarcia.com, biografie.

(6) *Digno Garcia: ik heb 4 liefdes: mijn vrouw, de muziek, mijn geboorteland en België*, in *Zondagsblad*, nr. 1224.

Een decennium lang zal hij regelmatig als gitarist en derde stem de vrolijke Zuid-Amerikaanse muziek van Garcia begeleiden (?). Andere Paraguayaanse zangers die regelmatig het trio vervoegen zijn *Carlos Espinoza, Tony Torres, Rodolfo Ortiz* en *Rinaldo*.

In 1974 wordt gedacht aan een groot herdenkingsfeest naar aanleiding van de twintigste verjaardag van het ontstaan van het legendarische *Trio Los Paraguayos*. Het hele gebeuren zou plaatsvinden in Oostende, waar elk groepslid met zijn eigen combo zou optreden. Maar enkele dagen voor het spektakel, op 15 september, overlijdt Luis Alberto del Parana schielijk in zijn hotel in Londen en wordt het feest afgelast.

Maar in Geraardsbergen is men zijn befaamde wereldburger niet vergeten. In november wordt Digno Garcia met zijn echtgenote als eregast door burgemeester Adrien Van Heuverswijn (1925-2001) en het voltallige schepencollege op het stadhuis plechtig ontvangen. Ook de ambassadeur van Paraguay en zijn echtgenote zijn van de partij. Aan de harpvirtuoos wordt hulde gebracht voor zijn muzikale prestaties. Ook de oudste burger, het *Manneken Pis*, wordt bij deze gelegenheid getooid in traditionele Paraguayaanse kledij en naast hem prijkt een kleine harp. Op de Markt is een reuzentent opgesteld, waarin een groots opgezet huldefeest 'Twintig jaar Digno Garcia' met massale belangstelling wordt bijgewoond.

Hoewel het trio 'Digno Garcia y sus Carios' tijdens de jaren 1970 geen grote wereldhits meer scoort, wordt de groep nog regelmatig gevraagd, niet alleen in Vlaanderen, Spanje en Latijns-Amerika, maar ook elders in de wereld. In mei 1975 trekt het drietal naar West-Afrika, waar zij optredens verzorgen in

Digno Garcia is de centrale figuur op het Geraardsbergse stadhuis tijdens zijn huldefeest op 9 november 1974. Uiterst rechts staat dr. Adrien Van Heuverswijn, toenmalig burgemeester.

Abidjan. Digno Garcia is geen onbekende aan de Ivoorkust, want velen herinneren zich nog zijn eerste optredens daar met zijn pril ensemble in 1964. Maar het is de eerste maal dat zij gevraagd worden in Senegal. De sfeer is er hartig wanneer zij gedurende drie opeenvolgende avonden in de kleine, maar overvolle nachtclub *Mandingo* van het hotel *Téranga* in Dakar een Zuid-Amerikaans klankfeest brengen (8). Nog geen twee jaar later, in februari 1977 geven ze opnieuw een reeks concerten in Abidjan.

Garcia is niet ongevoelig voor de grote ellende en armoede in de talrijke ontwikkelingslanden die hij met zijn trio doorkruist. Zo treedt hij regelmatig op ten voordele van een aantal internationale hulporganisaties, waaronder het Rode Kruis in België. Maar hij wil niet dat politieke gezagsdragers misbruik maken van zijn artistiek oeuvre. Toch tracht hij een 'artistieke revolutie' teweeg te brengen. Met zijn muziek wil hij

de cultuur en het gedachtegoed van zijn land aan de mensen overbrengen. Wat voor hem echt van belang is, is de warme band die geschapen wordt met zijn luisterpubliek. Hij wil heel dicht bij de mensen staan in een soort opgewekt spiritueel contact. En wellicht zorgt dit artistieke ideaal voor het succes dat het Paraguayaanse trio overal te beurt valt.

De uitbating van zaal *Plaza* in de Oudenaardsestraat te Geraardsbergen wordt in 1972 door de inmiddels zeventigjarige Laure Pauwels, de schoonmoeder van Digno, overgelaten. Twee jaar later, op zaterdagmiddag 23 februari 1974, speelt het 'Trio Digno Garcia y sus Carios' opnieuw in de zaal naar aanleiding van de 'Lente- en Zomershow '74 van Kinder-, Tiener- en Dameskleding', georganiseerd door de plaatselijke middenstand en gepresenteerd door de televisievedette René Van Der Speeten (9).

(?) *Gitarist Alfonso Irala van Digno Garcia y sus carios is niet meer* (persartikel), 6 januari 1996; *Alfonso Irala zingt niet meer* (persartikel), 11 januari 1996.

(8) M. FAURE, *Le Trio Paraguayen de Digno Garcia y sus Carios*, in *Sénégal Hebdo*, nr. 33, 30 mai-5 juin 1975, p. 22.

(9) *De Schakel*, 15 februari 1974, p.1, k. 1, k. 2.

Digno Garcia treedt met zijn trio niet alleen op voor een gefortuneerd publiek op mondaine plaatsen. Hier brengt hij in een ziekenzaal van een Spaans hospitaal voor zieken en kinderen zijn Paraguayaanse muziek.

In mei 1976 start de Geraardsbergse animator en zanger Jean Monnet op dezelfde locatie met een vernieuwde zaal. Digno Garcia is naast Vlaamse vedetten als Truus, Jean Walter, Maria Tell, Gigi, Arsène, Georges Best en vele anderen uitgenodigd op de feestelijke opening. *Moeder Loreken* verschijnt nog voor een laatste maal achter de tapkast⁽¹⁰⁾.

Wanneer op 4 oktober 1979 koning Boudewijn en koningin Fabiola op bezoek komen in Geraardsbergen, wordt ook Digno Garcia bij dit gebeuren betrokken. Ze nemen het middagmaal in het abtenhuis en net voor het dessert vergast Garcia, samen met Lucho Marin en Chono Jara, het Belgische vorstenpaar met een drietal nummers uit hun repertoire, waaronder het wereldsucces *Cascada*⁽¹¹⁾.

De gloriëtijd waarin de warme Zuid-Amerikaanse melodieën de concertzalen en dansvloeren beheersen is al lang voorbij. Het

trio van Digno Garcia heeft de hitparade-ambities achter zich gelaten en treedt vooral nog op voor een ouder publiek. In het begin van de jaren 1980 blijft de

BV Walter Capiau, uit Schendelbeke, assisteert de Garcia's bij de verkoop van langspeelplaten. De harpvirtuoos signeert, terwijl zijn echtgenote het geld ontvangt.

groep vooral een internationale attractie. Sporadisch worden ze nog eens gevraagd in Vlaanderen, zoals op 10 mei 1980 in het *Caesarshof* te Lo tijdens een 'Zuid-Amerikaanse Avond'. Maar op elk jaarlijks feest 'Onze kinderen' in het MPI te Viane is Garcia van de partij.

Een laatste bezoek aan Paraguay

In december 1981 maakt Digno Garcia met zijn Carios een tournee doorheen Paraguay. In zijn land staat hij er bekend als el Maestro. Hij is er ook op zoek naar nieuw zangtalent. In maart 1982 ontmoet hij *Miguel Angel Flores* ten huize van de intendant van zijn geboortedorp Lucque en even later ook *Lorenzo Palma* in Ascunción. Hij ziet in hen twee uitstekende zangers waarmee hij zou kunnen rondtoeren. Palma heeft zelfs vroeger al gespeeld met Daniël Cardozo en Lucho Marin. Het is een hele eer voor beide zangers met Garcia te mogen optreden. Maar

⁽¹⁰⁾ Jean Monnet wekt de Plaza tot nieuw leven, in *Het Gouden Blad*, 14 mei 1976, p.18.

⁽¹¹⁾ Ons vorstenpaar in Geraardsbergen, in *Het Nieuwsblad*, 5 oktober 1979, p. 14; De troeven van Geraardsbergen...en de ontsluiting, in *Het Volk*, 6-7 oktober 1979, p. 15; Het warme hart van Geraardsbergen klopte nog eens luider, in *Het Gouden Blad*, ? oktober 1979; Het vorstenpaar te Geraardsbergen, in *Geraardsbergen-editie Kontakt*, 10 oktober 1979, p.12.

Digno Garcia y sus Carios tijdens hun tournee in Ivoorkust op 22 februari 1977.

Diego en Fabio krijgen een Nederlandstalige opvoeding, maar hun vader praat thuis liefst in het Frans of het Spaans. Toch helpt hij zijn kinderen bij de interpretatie van Vlaamse strips.

zover zal het nooit komen...

Wanneer Vera anderhalve maand lang geen telegram of een brief van haar echtgenoot uit Paraguay ontvangt, wordt zij zeer ongerust. Zij is enorm geschrokken wanneer zij hem in een Paraguayaanse krant ziet staan die haar is toegestuurd. Digno staat er fel vermagerd en ziek op. Op een receptie in Aalst ontmoet zij Marc Galle, die op dat ogenblik Minister van Cultuur is. Hij ziet dat Vera in grote onzekerheid leeft over de toestand van haar man. Kort daarna geeft hij zijn dienst opdracht contact op te nemen met de Belgische Ambassade in Paraguay, die haar laat weten dat Digno Garcia een hartaanval heeft gehad en opgenomen is in een ziekenhuis in Ascunción. Vera is verontwaardigd omdat Digno's familie, noch de burgemeester van Luque haar hiervan op de hoogte heeft gebracht.

Pas na een verblijf van een tiental maanden in zijn geboorteland, mag Digno het vliegtuig op en keert hij in het najaar van 1982 terug naar zijn gezin in België. Hij heeft de radiografieën van zijn hart meegekregen en Vera laat ze onmiddellijk onderzoeken door Dr. Adrien Van Heuverswijn, die hem in Geraardsbergen verder zal behandelen. Wanneer Vera door de dokter wordt geroepen, heeft hij slecht nieuws voor haar. De uitzetting van Digno's hart door de slijtage van de kleppen is in die mate gevorderd dat hij amper nog een jaar te leven heeft. Er wordt gevreesd voor een tweede hartaanval. En die komt er ook. Op een rustige avond op een terrasje aan de Spaanse kust in de zomer van 1983 krijgt Digno een tweede beroerte. Het worden bange maanden. Vera durft niet meer echt door te slapen want zij vreest dat hij 's nachts plots kan overlijden. Op de vrijdagavond van 4 februari 1984 omstreeks 23 uur, wanneer de hele familie naar de televisie kijkt, begeeft zijn hart het. Vera doet alles om hem te reanimeren. Er

komt bloed uit zijn mond. Dokter Van Heuverswijn wordt dadelijk verwittigd. Hij komt er binnen de vijf minuten aan in zijn pyjama. Digno wordt in alle spoed met de ambulance naar het stedelijk hospitaal in Geraardsbergen gevoerd. Terwijl de ziekenwagen door de straten raast, wordt hem nog een hartmassage toegediend. Eenmaal in het ziekenhuis opgenomen, krijgt Digno nog een viertal elektrische schokken om zijn hart op gang te brengen. Het is twee uur 's nachts. Digno Garcia is niet meer. Hij is 64 jaar geworden.

Wanneer de volgende dag het nieuws van de dood van Digno Garcia algemeen bekend geraakt, krijgt Vera een telefoon van de Paraguayaanse regering die speciaal een vliegtuig wil inzetten om het stoffelijke overschot van 'el Maestro' naar zijn geboorteland te laten overbrengen. Vera weigert. Zij wil dat haar man in Geraardsbergen in een grafkelder wordt begraven. Alejandro Garcia, die inmiddels in Holsbeek-Nieuwrode woont, verneemt pas het overlijden van zijn vader om vier uur 's namiddags⁽¹²⁾. De volgende dagen komen honderden mensen, die Digno hebben gekend en bewonderd, hun rouwbeklag doen in zijn woning aan de Molendreef. Onder hen Digno's intiemste vriend, Ward Bogaert, directeur van de BRT. Van over de hele wereld worden telegrammen verstuurd en telefoonverbindingen gemaakt met de rouwende familie.

Een week later, op zaterdag 11 februari, gaat om 11 uur

de rouwplechtigheid door in de Sint-Bartholomeuskerk te Geraardsbergen. Aanvankelijk zou de kerkdienst plaatsvinden in de parochiale Sint-Machariuskerk in Digno's woonplaats Nederboelare⁽¹³⁾. Maar de hoofdkerk is meer geschikt voor de massale toeloop van rouwende fans. Om 10.15 uur krijgt de bevolking de gelegenheid een laatste groet te brengen bij de lijkbaar. Wanneer de godsdienstplechtigheid begint is de hoofdkerk afgeladen vol en ook het marktplein is gevuld met rouwende vrienden en bewonderaars. Voor de Sint-Bartholomeuskerk prijken grote kransen, waarvan één enkele in de vorm van een harp, met de kleuren van Paraguay die door de president en door diverse consuls en ambassadeurs van Paraguay zijn toegestuurd. Muzikanten, sommige overgevlogen uit Zuid-Amerika, brengen een ontroerende muzikale hulde aan de overleden artiest⁽¹⁴⁾. Op het doodsprentje leest men: 'Als zonnekind bracht hij de tover van zijn harp. Hij is weer heengegaan met de woorden: Que pasa!'

Met het heengaan van Digno Garcia wordt zowel in de nationale als in de internationale pers aandacht besteed aan de muzikale carrière van de 'Grootmeester van de Paraguayaanse muziek'. Zo is becijferd dat hij zijn fans verwend heeft met 54 langspeelplaten en 128 eigen composities. In de loop van maart 1984 krijgt Vera, Gustavo Riego, consul van Paraguay in België, op bezoek. Zij overhandigt hem één van de twee harpen, die Digno in de woning heeft nagelaten. Voor

Vera is dit een geschenk aan het Paraguayaanse volk. Later zal Riego de harp persoonlijk overdragen aan president Stroesner op het presidentiële paleis te Ascunción. Daarna wordt de harp tijdens een officiële plechtigheid ondergebracht in de zetel van de Vereniging van Paraguayaanse Auteurs, waar zij een ereplaats krijgt⁽¹⁵⁾.

Op 1 april 1984 wordt aan Digno Garcia postuum het Eremedaille toegekend door SABAM, de Belgische Maatschappij van auteurs, componisten en uitgevers.

Het eerste grote 'In Memoriam-concert Digno Garcia' wordt georganiseerd door de Filatelieclub van Geraardsbergen met de steun van Vera Engelen en vindt plaats op zaterdag 23 maart 1985. De locatie voor het herdenkingsfeest is doelbewust gekozen: zaal Plaza in de Oudenaardsestraat, waar ooit alles is begonnen. Talrijke Paraguayaanse zangers, ooit opgeleid door Digno, zijn van de partij. Zo zijn naast oude bekenden als Lucho Marin, Miguel Angel Gamarra en Alfonso Irala ook Arnaldo Peralta van het vroegere kwartet 'Digno Garcia y su Trio Los Paraguayos' aanwezig. Zij brengen er oude succesnummers zoals *Cascada*, *Sabeline*, *La Felicidad*, *Esperanza*, *La Playa*, *La Paloma*, *Maria Helena*, *La Bamba*... en vele andere. Als aanloop op het gebeuren verzorgt de lokale radio M.i.G. op 17 maart een speciaal programma dat de muziek van de overleden harpspeler belicht. De opkomst is groot en het wordt een gedenkwaardig huldefeest⁽¹⁶⁾.

⁽¹²⁾ *De oudste zoon van Digno Garcia...*

⁽¹³⁾ *De liefde van Vera hield Digno Garcia in België*, in *Het Nieuwsblad*, 6 februari 1984; *Digno Garcia is niet meer*, in *Het Volk*, 6 februari 1984; *Na de dood van Digno Garcia*, in *Het Laatste Nieuws*, 8 februari 1984; *Het kleine Geraardsbergen verliest een groot artiest... "Maestro Digno Garcia" is niet meer*, in *Geraardsbergen-editie Kontakt*, 8 februari 1984, p.7; *Digno Garcia plots overleden te Geraardsbergen*, in *De Beiaard*, 11 februari 1984; R. RENTMEESTERS, *Digno Garcia, onvergetelijk door Guantnamera en Cascada*, in *Het Volk*, 6 februari 1984.

⁽¹⁴⁾ *Muziek voor een overleden zonnekind* (krantenartikel).

⁽¹⁵⁾ *Harp van Digno Garcia voor Paraguayaanse volk*, in *Het Laatste Nieuws*, 30 maart 1984.

⁽¹⁶⁾ *In memoriamconcert Digno Garcia: Geraardsbergen is zijn Paraguayaan niet vergeten*, in *Het Volk*, 5 maart 1985, p. 12; *Zuidamerikaanse klanken te Geraardsbergen in herdenkingsconcert Digno Garcia* (krantenartikel), 9-10 maart 1985, p. 27.

Yo me siento triste al saberme lejos, lejos de tu cielo naimbojoyajhai.
 Y solo me resta escribir un verso en tu homenaje, o mi Paraguay
 Ni luna, ni estrellas en el firmamento,
 Ni lindos pesebres por aqui no hay.
 El inmenso frio suma a mi tormento sin tus navidades. o mi Paraguay!
 Digno Garcia

IN MEMORIAM
Toondichter Musicus
Digno Garcia

Ambassadeur van de paraguaanse muziek

Echtgenoot van Mevrouw Vera Engelen

Geboren te Luque (Paraguay) op 22 september 1919
 en overleden te Geraardsbergen op 4 februari 1984.

Als zonnekind
 bracht hij de tover van zijn harp
 en is weer heengegaan met de
 woorden: ¿Qué pásala?
 Net als de titel van een nieuw te
 komponeren lied,
 bestemd voor het nageslacht.
 Zo zal de nagedachtenis van deze
 fijnbesnaarde kunstenaar levendig
 blijven, dank zij de onsterfelijke
 muziek, die hij ons gaf.
 Rust zacht Digno, en tot later...

Digno Garcia nous a quitté.
 Comme artiste créateur et interprète
 il restera immortel.
 Sa grande sensibilité
 et son talent inégalé
 nous charmeront toujours.
 Il est le grand ambassadeur musical
 de son pays natal et il nous a appris
 à mieux connaître et à aimer
 son peuple par ses créations.
 Au revoir Digno
 dans ton paradis éternel.

De families GARCIA-ENGELÉN
 danken U voor uw bliken
 van medeleven.

Les familles GARCIA-ENGELÉN
 vous remercient pour les marques
 de sympathie.

Overlijdensbericht van Digno Garcia met op de keerzijde een kleurenfoto van de Paraguayaanse harp speler.

Van tienjarig herdenkingsfeest tot jaarlijkse Zuid-Amerikaanse fiesta's ⁽¹⁷⁾

Na 1985 wordt het bijzonder stil rond de muziek van Digno Garcia. In 1989 wordt deze stilte even verbroken. Een muziekstuk van de harpvirtuoos valt voor het eerst te beluisteren in de bioscoopzalen. Zijn versie van *Malaguena* is te horen in de Amerikaanse speelfilm *Born on the Fourth of July* van Oliver Stone met Tom Cruise. In Geraardsbergen moeten Vera en

moeder 'Loreken' het de volgende jaren stellen met minder media-aandacht. Diego en Fabio, intussen meerderjarig, bezitten niet het muzikale talent van hun vader. Hun leven gaat zich nu meer afspelen in Gent, waar zij hun studies verder zetten. In 1992 overlijdt hun grootmoeder op negentigjarige leeftijd. Het is vooral Diego die zich vrij laat bewust wordt van het muziekatrimonium dat zijn vader heeft nagelaten. Toch heeft muziek steeds deel uitgemaakt van zijn leven. Zo vertelt hij aan de pers in

januari 1997: 'Muziek maken was in onze familie een doodgewone zaak, waar mijn broer Fabio en ik dagelijks mee te maken hadden. We gingen met muziek slapen en werden ermee wakker. Mijn ouders waren 's avonds en 's nachts vaak de baan op. Mijn moeder vergezelde hem als zijn manager op alle reizen. Ik verbleef in internaten' ⁽¹⁸⁾.

Zingen is Diego niet helemaal vreemd. Zo volgt hij twee jaar zangles in Antwerpen bij Geraardsbergenaar Peter De Smet, die ook The Radio's, de gebroeders Wauters en P.P. Michiels muzikaal heeft bijgeschaafd. Hij zingt Spaanse liederen, die hij samen met een vriend schrijft ⁽¹⁹⁾. Maar tot de opname van een eigen cd of een optreden is het nooit gekomen. Toch wil hij het muzikale oeuvre van zijn vader levendig houden. Hij krijgt hiertoe een unieke gelegenheid in 1994, tien jaar na de dood van Digno Garcia. Op 14 en 15 mei van dat jaar slaagt hij erin, en met succes, een herinneringsconcert te organiseren in het Arjaantheater te Geraardsbergen. De zaal die 400 zitplaatsen telt, is telkens uitverkocht. Zo staan tenor Yves Bisson van de *Opéra de Paris*, een intieme vriend van Garcia en Reynaldo Meza met zijn groep op het programma. Maar ook Los Carios met Lucho Marin, de harpisten Wilfrido Delvalle en Amado Gonzalez en gitarist Carlos Zenon brengen een muzikaal eresaluut aan Digno Garcia ⁽²⁰⁾. Later op het jaar organiseert hij nog een herdenkingsfeest te Gent.

Met de oprichting van de *v.z.w. 'Cascada'* heeft Diego, naar aanleiding van de succesvolle organisatie van de tienjarige herdenkingsconcerten in 1994, een duidelijke visie voor ogen voor

⁽¹⁷⁾ Met dank aan Johny De Nie, die jarenlang minutieus alle krantenknipsels over Digno Garcia tot op heden heeft verzameld.

⁽¹⁸⁾ Zoon Diego zoekt muzikaal erfgoed van Digno Garcia, in *Het Laatste Nieuws*, 30 januari 1997.

⁽¹⁹⁾ *Mijn vader... Digno Garcia*, in *Hemaco-Info*, informatieblad van het H.-Maagdcollege, jg. 4, nr. 19, april 1976, p. 6.

⁽²⁰⁾ Los Carios brengen muzikale hulde aan Digno Garcia, in *Het Volk*, 9 april 1994; J. LION, *Digno Garcia is lang niet vergeten*, in *Het Volk*, 25 april 1995; *Leven voor muziek. Digno Garcia overleed 10 jaar geleden*, in *De Streekkrant*, 28 april 1994.

de toekomst: hij wil de muzikale erfenis van zijn vader levendig houden door ondermeer jaarlijkse gelegenheidsconcerten en door het op de markt brengen van nieuwe CD's. Zo zijn er een tweehonderdtal liedjes nooit op CD uitgebracht. Diego weet op korte tijd de juiste contacten te leggen om niet alleen bekende artiesten voor zijn feest aan te trekken, maar ook de nodige sponsors.

Op vraag van het Aalsterse gemeenteraadslid Jan De Bruecker wordt hij uitgenodigd om in deze stad een herdenkingsfeest voor zijn vader op te zetten. Al op 17 juni 1995 organiseert hij in het Cultureel Centrum *De Werf* in Aalst het herdenkingsconcert *Digno Garcia para Siempre*. De herdenkingsshow bestaat uit twee delen: Los Carios met Lucho Marin en Ricardo Ortiz zorgen drie kwartier lang voor Paraguayaanse muziek. Na de pauze brengt de dansgroep *Nosotros* enkele tango's en volgen er nog enkele hits van Garcia ⁽²¹⁾. De formule die Diego met zijn vereniging heeft gekozen slaat in. De herdenkingsfeesten trekken een trouw luisterpubliek, reden genoeg voor Diego om er mee door te gaan en jaarlijkse *fiesta's* te organiseren.

Het jaar daarop, op 12 oktober 1996, heeft Diego Garcia een volledig programma klaar voor zijn jaarlijks herdenkingsfeest. De *fiesta* vindt opnieuw in *De Werf* in Aalst plaats, want men hoopt op een herhaling van de grote opkomst van het vorige jaar. En dat lukt! In het voorprogramma staan een Mexicaans folklorieballet onder leiding van Ruben Fox en *Los Culebros*, vier echte Mariachi's (Mexicaanse straatmuzikanten). Gitarist Juan Lopez komt

Wellicht een vurige wens van 'el Maestro' dat zijn zonen de muzikale passie van hun vaders zouden erven. Diego en Fabio groeien op in een wereld van muziek en zang, maar geen van beide zal zijn voetspoor volgen.

klassiekers brengen van Agustin Barrios. Maar de hoofdmoot wordt verzorgd door Los Carios met Lucho Marin die de hits van Garcia zingen op een traditionele wijze. Een maand later komt de eerste CD op de markt met de mooiste nummers uit het oeuvre van Digno Garcia ⁽²²⁾.

In januari 1997 komt Diego Garcia opnieuw in het nieuws wanneer hij tijdens een aflevering van de Droomfabriek op de BRTN (nu VRT) zijn vurige wens formuleert: 'Ik zoek originele ten inch-platen van Trio Los Paraguayos, uitgebracht door Philips, vooral *Bajo El Cielo Del Paraguay*'. De zoon van Digno Garcia heeft de intentie vier platencollecties samen te stellen: voor het nationale museum van Paraguay, voor een Belgisch museum, voor zijn broer Fabio en voor zichzelf. Dit televisie-

optreden zorgt ervoor dat de muziek van Garcia en het bestaan van v.z.w. *Cascada* in Vlaanderen geactualiseerd wordt ⁽²³⁾.

Op 10 november 1997 gaat dan opnieuw een herdenkingsconcert door te Aalst, ditmaal in *Okapi Forum* aan de Albrechtlaan. Op het programma staan, zoals gebruikelijk Los Carios, maar ook de Gentse harpiste Janu, Will Tura, Frank Galan en Raul Barboza, de Argentijnse artiest van het moment. Op vraag van *Radio 2* zal voor de volgende muziekavonden meer Vlaamse zangers en zangeressen worden geïntegreerd die enkele liedjes in het Spaans brengen ⁽²⁴⁾.

Het huldefeest *Digno Garcia para Siempre* vindt in 1998 op 21 november plaats opnieuw in *Okapi Forum* te Aalst. Ditmaal zijn er inderdaad meer Belgische artiesten

⁽²¹⁾ A. BAEYENS, *Digno Garcia komt zaterdag terug tot leven in De Werf*, in *Het Laatste Nieuws*, 16 juni 1995.

⁽²²⁾ *Hulde aan Digno Garcia*, in *Het Laatste Nieuws*, 27 september 1996; M. VERBEKEN, *De harp was Garcia's grootste liefde*, in *Het Laatste Nieuws*, 3 oktober 1996; P. VANDENABEELDE, *Guantanamo was een wereldhit*, in *Het Volk*, 6 oktober 1996; *Een leven van muziek. Will Tura schreef "Helmelsblauw" voor Digno*, in *Het Volk*, 6 oktober 1996; CSC *De Rank Aalst: Digno Garcia para siempre*, in *Voor Allen*, 29 november 1996, p. 13.

⁽²³⁾ *Zoon Diego zoekt muzikaal erfgoed van Digno Garcia*, in *Het Laatste Nieuws*, 30 januari 1997.

⁽²⁴⁾ M. UYTENHOVE, *We mogen Digno Garcia nooit vergeten*, in *Het Laatste Nieuws*, 4 november 1997; Tura en Galan zingen Garcia, in *Het Volk*, 7 november 1997.

van de partij: Jo Lemaire, Willy Sommers, Coco Jr. & Geena Lisa, Koen Crucke en Viktor Lazlo. Naast Los Carios is ook Juan Carreras als buitenlandse gast aanwezig ⁽²⁵⁾.

Het jaar 1999 staat in het teken van het vijftienjarige overlijden van Digno Garcia. Het jaarlijkse herinneringsconcert, inmiddels algemeen gekend als 'La Fiesta', gaat dit jaar door op 20 november in het Aalsterse Cultureel Centrum De Werf met als vedetten: Los Carios, Juan Carreras, Schatteman & Couvreur, Paul Michiels, Tango Nosotros, Voice Mail en Lou & The Hollywood Bananas. Ro Burms van Radio 2 is de presentator ⁽²⁶⁾.

In 2000 wordt voor *La Fiesta* de basketbalzaal van *Okapi Forum* ingehuurd. De zaal wordt voor die gelegenheid volledig tot concertruimte omgebouwd. De Aalsterse firma *Soundfield* staat in voor klank en licht. Niet alleen Lucho Marin maar ook Miguel Angel Gamarra brengt op 25 november prachtige Zuid-Amerikaanse muziek. Andere muzikale attracties worden gebracht door Johan Verminnen, Francis Goya, Garry Ragger, Liliane Saint-Pierre, Willy Claes & Koen Crucke, Lulma en Kris Struyven. Het wordt een megasucces want 2.000 toehoorders zijn op die avond aanwezig ⁽²⁷⁾.

Met de achtste editie van *La Fiesta* op 24 november 2001 op dezelfde locatie in Aalst zorgt Diego Garcia

voor een primeur. Hij weet Daniël Cardozo, die van 1961 tot 1964 deel heeft uitgemaakt van het trio 'Digno Garcia y sus Carios', na dertig jaar terug op een Belgisch podium te krijgen. De familie Garcia-Engelen heeft jarenlang niets meer van hem vernomen. Heel toevallig zien enkele toeristen uit Geraardsbergen Cardozo in een bar in de Spaanse badplaats Lloret del Mar optreden. Na zijn optreden vraagt hij of er Belgen in de zaal zitten. De Geraardsbergenaars maken zich bekend, zodat Vera aan zijn verblijfadres geraakt. Cardozo brengt op de avond van de fiesta een opgemerkt solo-optreden met Zuid-Amerikaanse klassiekers. Met het orkest van *Los Desconocidos* luisteren Vlaamse artiesten als Günther Neefs, Sabien Tiels, Lisa del Bo, Barbara Dex, John Terra en Bart Kaëll verder het Latino spektakel op.

In dat jaar wordt met de versie van de Britse dansformatie *Basement Jaxx* van de oude hit *Costa Brava* duidelijk dat de muziek van Digno Garcia nog springlevend is ⁽²⁸⁾.

In 2002 presenteert v.z.w. *Cascada* samen met C.C. *De Abdij* een voorjaarseditie van *La Fiesta*. Diego Garcia brengt hiermee het herdenkingsfeest van zijn vader even terug naar Geraardsbergen. De huldeshow gaat door in het Arjaantheater op 31 mei en Los Carios, Daniël Cardozo, Juan Carreras, Koen Crucke, Barbara Dex en Micha Marah brengen er Spaanse en Latijn-Amerikaanse

Diego Garcia slaagt er telkens opnieuw in jaar na jaar het muzikale erfgoed van zijn vader levendig te houden door de organisatie van 'La Fiesta'.

klassiekers. De Paraguayaanse toondichter is niet vergeten in de Denderstad, want de zaal is op een minimum van tijd uitverkocht ⁽²⁹⁾. In september komt de overleden harpist opnieuw in het nieuws. De zelfgemaakte harp van Garcia zal door zijn weduwe en twee zonen geschonken worden aan het orgelmuseum in het stadhuis van Geraardsbergen. De harp komt onder een glazen koepel. Er is even sprake dat voor de wereldbepaalde burger in de stad een standbeeld wordt geplaatst ⁽³⁰⁾. Op 23 november loopt *Okapi Forum* in Aalst opnieuw vol voor de frisse, hemelse klankenshow uit Latijns-Amerika van Los Carios, waarbij Silvio Delvalle de harp bespeelt. Daniël Cardozo brengt een schitterende *one man show*, eerst met

⁽²⁵⁾ Concert eert Digno Garcia, in *Het Volk*, 14 november 1998; Viktor Lazlo brengt hulde aan Digno Garcia, in *Het Laatste Nieuws*, 14 november 1998.

⁽²⁶⁾ Fiesta voor Digno Garcia, in *Het Volk*, 8 november 1999; Digno Garcia para siempre, in *De Streekkrant*, 11 november 1999.

⁽²⁷⁾ P. VAN DEN BOSSCHE, Paraguayaanse ritmes in Aalst, in *Het Laatste Nieuws*, 18 november 2000; Digno Garcia et sus carios, in *De Beiaard*, 24 november 2000; C. SNICK, Hommage aan een Zuid-Amerikaanse legende, in *Het Volk*, 24 november 2000; Zwoele zaterdagavond dankzij Digno Garcia, in *Het Nieuwsblad*, 27 november 2000; In Aalsters Forum. Hulde aan Digno Garcia, in *De Beiaard*, 1 december 2000.

⁽²⁸⁾ Digno Para Siempre 2001, in 't *Spuwerken*, 5 november 2001; L. GERMONPREZ, Leven voor de harp, in *Het Volk*, ? november 2001; P. VAN DEN BOSSCHE, Basketjeugd wijkt voor Digno Garcia, in *Het Laatste Nieuws*, 12 november 2001; La Fiesta 2001, in 't *Spuwerken*, 19 november 2001; La Fiesta 2001 in *Okapi Forum*, in *De Beiaard*, 23 november 2001; Feest voor Digno, in *Het Laatste Nieuws*, 23 november 2001; J. LION, Cardozo groet Digno Garcia, in *Het Volk*, 24 november 2001.

⁽²⁹⁾ Digno Garcia Para Siempre. Spanish and Latin American Classics, in *De Beiaard*, 24 mei 2002; Afscheid van een vriend, in *Het Nieuwsblad*, 30 mei 2002.

⁽³⁰⁾ Geraardsbergen in de ban van Digno Garcia. Harp in orgelmuseum, in *De Beiaard*, 13 september 2002.

gitaar en nadien gewoon vocaal. Verder brengen Bart Herman, Frank Galan, Belle Perez, The Groovies en Sandra Kim eigen materiaal en Zuid-Amerikaanse klassiekers. Het orkest staat ditmaal onder leiding van Leo Caerts ⁽³¹⁾.

Op 7 november 2003 bloklettert *Het Laatste Nieuws*: "La Fiesta is uitgegroeid tot Zuiders concert in tien jaar". Voor de tiende keer organiseert Diego Garcia een muziekfestival met Spaanse en Zuid-Amerikaanse muziek, ditmaal opnieuw in CC *De Werf* in Aalst op 22 november. Diego's voortdurende zoektocht naar muzikaal Zuiders talent brengt hem onverwacht bij Felix Rolon, die in Paraguay verblijft. Hij slaagt erin de man naar België te laten komen. Het is dan ook hét hoogtepunt in de herinneringsshow wanneer Rolon, na een periode van quasi dertig jaar afwezigheid, met Daniël Cardozo de muziek van de betreurde Digno speelt. Dana Winner, Jean Bosco Safari en Sanne zorgen ook voor de nodige ambiance. Nieuw is het inzetten van twee dansgezelschappen die tussen de optredens door salsa en tango brengen ⁽³²⁾.

Het jaar 2004 is voor de familie Garcia-Engelen een bijzonder jaar want het is precies twintig jaar geleden dat Digno Garcia gestorven is. Het herinneringsjaar wordt ingezet op zondag 8 februari om 11 uur met een herdenkingsmis in de Sint-Bartholomeuskerk te Geraardsbergen. Los Carios spelen er tijdens de plechtigheid uit het

uitgebreide repertoire van de Paraguayaanse toondichter ⁽³³⁾. Diego Garcia speelt met het plan om het herdenkingsfeest, waarin zowel R&B, salsa als tango aan bod komt, uit te breiden naar zijn woonstad Gent. Dit is voor hem ook de ideale locatie voor de oprichting van een *Digno Garcia museum* met daarin de platen, de harpen, de foto's, de poncho's... van de artiest. Uiteindelijk wordt toch voor *De Werf* in Aalst gekozen om de jaarlijkse La Fiesta te laten doorgaan. Het muziekprogramma, dat gepresenteerd wordt door Francesca Van Thielen, brengt op 13 november ditmaal Los Carios met Daniel Cardozo en Felix Ypacarai, , Boogie Boy, Jessy, Koen Crucke, MnC, Voice Male en The Gibson Brothers op het podium. Ze worden orchestraal begeleid door *Los Desconocidos* onder leiding van Leo Caerts Jr.. Meer dan 1.000 personen zijn er aanwezig ⁽³⁴⁾.

Op 26 november 2005 gaat *La Fiesta* gaat door in het Aalsterse *Okapi Forum*. Ditmaal staan op het muziekprogramma Los Carios, Jo Lemaire, Daniel Cordozo en Daniel Barrera, Ismael Ledesma met Paraguayaanse harp, het Parijse tangokoppel Mariana Montes en Sebastian Arce, Danny Wuyts van *de Notenclub*, Koen Crucke en Katerine, de winnares van *Star Academy 2005*. De presentatie gebeurt door Herbert Verhaeghe van *Radio 2* ⁽³⁵⁾.

Slotbeschouwing

De Paraguayaanse harpvirtuoos

Digno Garcia heeft zeker een plaats veroverd binnen de folkloristische Zuid-Amerikaanse muziek uit de naoorlogse periode. Zijn tijdloze melodie *Cascada* maar vooral zijn deelname aan het legendarische 'Trio Los Paraguayos' heeft van hem een muzikant van wereldformaat gemaakt. Decennia lang verschijnt hij met een wisselende begeleidingsgroep op podia in talrijke landen. Door zijn muziek krijgt zijn geboorteland kleur en klank in het Westen. Tijdens de jaren 1960 evolueert zijn repertoire naar een meer commerciële richting. Hierdoor verschijnt Garcia op de populaire hitlijsten en maakt hij een tijd lang deel uit van de internationale muzikscene. Het volgende decennium taant zijn universele bekendheid maar hij blijft razend populair in de Spaanssprekende landen. Een zomerromance is het begin van zijn honkvaste verbondenheid met Geraardsbergen. Toch is de uitstraling van zijn populariteit op de stad beperkt gebleven. De oprichting van een standbeeld of een museum lijkt zelfs niet haalbaar. Zijn muzikaal oeuvre is de afgelopen jaren geactualiseerd door zijn zoon Diego met nieuw uitgebrachte verzamelcd's en jaarlijkse herinneringsconcerten. Zolang hij zich blijft inzetten voor dergelijke initiatieven, zal de muziek van Digno Garcia niet in de vergeethoek geraken.

⁽³¹⁾ *La Fiesta 2002. Digno Garcia leeft verder*, in *De Beiaard*, 15 november 2002; *Zoon Diego organiseert herdenking Digno Garcia*, in *Het Nieuwsblad*, 22 november 2002; *Succesvolle negende Fiesta. Een feest voor Diego Garcia*, in *De Beiaard*, 6 december 2002.

⁽³²⁾ P. VAN DEN BOSSCHE, *La Fiesta is uitgegroeid tot Zuiders concert in tien jaar*, in *Het Laatste Nieuws*, 7 november 2003; *In Okapi Forum te Aalst. La Fiesta-Digno Garcia*, in *De Beiaard*, 7 november 2003.

⁽³³⁾ J. LION, *Geraardsbergen herdenkt Digno Garcia, auteur van wereldhit Guantanamera. Ode aan overleden musicus*, in *Het Nieuwsblad*, 5 februari 2004, p. 18.

⁽³⁴⁾ K. MEERSSEMAM, *Digno Garcia leeft verder in zijn muziek*, in *Steps*, september 2004, p. 12-13; *Pa was een fantastische man en componist* in *De Beiaard*, 29 oktober 2004; *Vlaamse artiesten herdenken Digno Garcia*, in *De Beiaard*, 3 november 2004; *Diego Garcia houdt herinnering aan overleden vader levendig*, in *Het Laatste Nieuws*, 13 november 2004; *Digno Garcia para siempre 2004*, in *'t Spuwerken*, 15 november 2004.

⁽³⁵⁾ *Ode aan Digno Garcia*, in *De Zondag*, 6 november 2005; T. VAN DE PUTTE, *Hulde aan Digno Garcia*, in *Het Laatste Nieuws*, 23 november 2005; *Koen Crucke in glansrol op 12de La Fiesta*, in *De Streekkrant*, 24 november 2005.